

Dr Roger Green, Reformacja do dziś, wykład 17, Armia Zbawienia

© 2024 Roger Green i Ted Hildebrandt

To jest dr Roger Green na kursie historii Kościoła, Reformation to the Present. To sesja 17 na temat Armii Zbawienia.

Jesteśmy na wykładzie numer 8, Teologia ewangelikalizmu w XIX wieku.

Więc to, co się stało, to w pewnym sensie, z pewnością geograficzne centrum teologii kościelnej itd. przeniosło się teraz do Anglii w XIX wieku wraz z ruchem kościoła wysokiego zwanym Ruchem Oksfordzkim. I jesteśmy w trakcie mówienia o Ruchu Oksfordzkim. A potem... Po drugie, będziemy mówić o innym ruchu, a to wymaga trochę wyjaśnień, więc wyjaśnię to, kiedy do tego dojdziemy i dlaczego to robimy.

Więc pozwólcie, że cofnę się trochę. Przedstawiliśmy wprowadzenie do Ruchu Oksfordzkiego, a następnie podaliśmy początek Ruchu Oksfordzkiego i wspomnieliśmy o trzech osobach na początku Ruchu Oksfordzkiego. Teraz, ostatnią osobą, o której wspomnieliśmy, był John Henry Newman, więc macie go w swoich notatkach.

A potem John Henry Newman, krótko mówiąc, w 1833 roku zaczął pisać coś, co nazywało się Traktaty dla Timesa, i to jest szczyt listy, Traktaty dla Timesa. Teraz, te traktaty nie były po prostu traktatami, które rozdaje się na rogu ulicy; te traktaty były podstawowymi tezami, które pisał. I zaczął w 1833 roku; był księdzem anglikańskim, więc zaczął widzieć, zaczął widzieć, zaczął mówić o kościele anglikańskim i potrzebie odnowy i tak dalej.

A drugie małe zdanie tutaj, w tamtym czasie w 1833 roku, on widzi, on widzi kościół anglikański jako via media. Więc to oznacza, a jeśli nie, myślę, że po prostu wspomnieliśmy o tym pod koniec zajęć, więc porozmawiamy o tym trochę więcej. To oznacza, że widział kościół anglikański jako wielką drogę pośrednią między protestantyzmem a rzymskim katolicyzmem.

To jest droga środka. I dokładnie w 1833 r., kiedy zaczyna pisać, wierzy, że w przypadku kościoła anglikańskiego. Jest i powinna być wielką drogą środka między protestantyzmem reformacji a rzymskim katolicyzmem.

Powinien być w stanie w pewnym sensie rozkroczyć, w pewnym sensie, protestantyzm i rzymski katolicyzm. A swoją drogą, miałem o tym wspomnieć, ale ten ruch oksfordzki, o którym mówimy, jest również nazywany ruchem traktariańskim z powodu tych ścieżek dla tamtych czasów. Więc, jeśli zanotujesz to w swoich notatkach, byłbym wdzięczny.

To synonim ruchu oksfordzkiego. Więc ten ruch traktariański lub ruch oksfordzki. Okej.

Więc widzi to jako wielką drogę środka. No więc, mniej więcej w tym miejscu, gdzie skończyliśmy ostatnio. W 1841 roku, kiedy przygotowywał 90. Traktaty dla Times, John Henry Newman zdecydował, że nie widzi niczego innego niż nauczanie Kościoła rzymskokatolickiego i nauczanie 39 artykułów w Kościele anglikańskim.

Innymi słowy, w 1841 roku uważał Kościół Anglikański za rzymskokatolicki. A w 1841 roku biskup Oksfordu wstrzymał wydawanie Traktatów dla Times, ponieważ biskup Oksfordu zobaczył, dokąd to zmierza? Ten ruch, ten ruch Oksfordu przechodzi w katolicyzm rzymski. A tego nie chcemy.

Początkowo nie miało to tak wyglądać. Nie chcemy tego, ale wydaje się, że właśnie tam to zmierza. Więc zatrzymał Tracts for the Times, a biskup Oksfordu zakazał kontynuacji Tracts.

Więc rok 1841 stał się przełomową datą w ruchu oksfordzkim. I pytanie brzmi, dokąd zmierza ruch oksfordzki? Czy pozostanie anglikański, czy też niektórzy przejdą do kościoła katolickiego? Co się stanie? Okej, to prowadzi nas do numeru trzy, przejścia do kościoła rzymskokatolickiego, przejścia do kościoła rzymskokatolickiego, numer trzy. Okej.

No cóż, jest nazwisko Johna Henry'ego Newmana. W 1845 roku John Henry Newman został rzymskim katolikiem. W 1845 roku złożył przysięgę posłuszeństwa Rzymowi.

Z pewnością zmierzał w tym kierunku. Nie ma co do tego wątpliwości. Traktaty dla Timesa to potwierdzają.

Ale on zmierzał w tym kierunku. Ale teraz zdecydował, że nadszedł czas, aby zostać rzymskim katolikiem. I tak, co się dzieje przez resztę czasu aż do jego śmierci w 1890 r., to to, że ma długie i pełne życie jako rzymskokatolicki przywódca Anglików, kościoła w Anglii, kościoła rzymskokatolickiego w Anglii.

I tak złożył tam swoje poddanie Rzymowi. Okej, został kardynałem w 1879 roku. Więc w 1879 roku został kardynałem.

Więc jest nie tylko kościelnym przywódcą kościoła rzymskokatolickiego w Anglii, ale także intelektualnym przywódcą kościoła rzymskokatolickiego w Anglii. Więc jest potężnym XIX wiekiem, drugą połową XIX wieku, potężną postacią w rozwoju doktryny. W naszym przypadku, eklezjologii, nie widzieliśmy żadnej różnicy między kościołem anglikańskim a kościołem rzymskokatolickim.

Teraz dzieje się tak, że po tym, jak zostaje rzymskim katolikiem, dosłownie kilkaset duchownych i świeckich podąża za nim. Tak więc, począwszy od połowy lat 40. XIX wieku, wielu duchownych i wielu świeckich wstępuje do kościoła rzymskokatolickiego. Tak więc nie znamy nazwisk wszystkich tych osób, ale znamy nazwisko jednej osoby, która stała się niezwykle wpływowa, jak Newman, a jego imię brzmiało Henry Edward Manning.

I widać daty, nakłada się na Newmana, wiesz, umiera tylko kilka lat później. Jednak Henry Edward Manning był w pewnym sensie najważniejszą osobą, poza Newmanem, i jedną z najważniejszych osób, które przeszły do Kościoła rzymskokatolickiego. I faktycznie został kardynałem, zanim Newman został kardynałem.

Został kardynałem w 1875 r. Powodem, dla którego Manning był tak ważny, jest to, że był kardynałem, który bardzo troszczył się o, jak to powiedzieć? Był kardynałem, który bardzo troszczył się o wyniki rewolucji przemysłowej. Był kardynałem, który bardzo troszczył się o pracę kościoła w miastach, z biednymi, z klasą robotniczą, ponieważ rewolucja przemysłowa była teraz w pełnym rozkwicie.

Bardzo troszczył się o biednych w miastach, o ich warunki życia itd. Tak więc kardynał Manning miał wielkie serce, w pewnym sensie, dla biednych i poznał Armię Zbawienia, o czym porozmawiamy w dalszej części wykładu. Tak więc był z pewnością jednym z najważniejszych, którzy weszli do Kościoła Rzymskokatolickiego.

Teraz, w tym ruchu do kościoła rzymskokatolickiego, w wyniku całego tego ruchu do katolicyzmu rzymskiego, w wyniku tego wszystkiego, nastąpiła zmiana w statusie kościoła rzymskokatolickiego w Anglii. Do tego czasu kościół rzymskokatolicki był postrzegany jako kościół misyjny kościoła rzymskokatolickiego. Był postrzegany jako misyjny rodzaj placówki kościoła rzymskokatolickiego.

Ale teraz, gdy tak wielu anglikanów stało się rzymskimi katolikami i pomogło ustanowić rzymski katolicyzm, Kościół Rzymskokatolicki został w pełni ustanowiony w Anglii. Tak więc hierarchia katolicka została ustanowiona w Anglii i była w pewnym sensie samodzielna. Tak więc nie widziała takiego ustanowienia od czasów sprzed Henryka VIII.

Pamiętajcie, że to Henryk VIII, mimo że był rzymskim katolikiem, przyniósł do Anglii pewne protestanckie rzeczy, mieszankę. I rozmawialiśmy o tym, jak to przechodziło tam i z powrotem między protestantyzmem a katolicyzmem po Henryku VIII. Cóż, teraz kościół jest dobrze ugruntowany.

No więc, okej. Teraz powinniśmy zobaczyć reakcję na to wszystko. Jaka jest reakcja kościoła anglikańskiego? A co z anglikanami, którzy pozostali w kościele? Cóż, przewodzi im człowiek o nazwisku Edward Pusey.

Jego nazwisko w końcu się pojawi. Okej, oto on, Edward Pusey. Pozostał w kościele anglikańskim.

Był księdzem anglikańskim i pozostał w kościele anglikańskim. Ruch, który rozwinął się pod rządami Puseya i innych, nazywano anglokatolicyzmem. Przepraszam, terminy.

Nazywano to anglokatolicyzmem. Okej, anglokatolicyzmem. Ruch, który się rozwinął, nazywano anglokatolicyzmem lub kościołem anglokatolickim.

Więc ci ludzie nie byli posłuszni Rzymowi. Nadal byli anglikanami i pozostali anglikanami i założyli rodzaj partii lub grupy w kościele anglikańskim zwanej kościołem anglokatolickim. Okej.

Teraz, ten anglokatolicki kościół pod Puseyem, były trzy rodzaje znaków identyfikacyjnych, o których chcę wspomnieć w odniesieniu do anglokatolicyzmu. Trzy rzeczy, które w pewien sposób go identyfikowały. Oni nie są katolikami; oni są anglikanami, ale oni są anglokatolikami.

Dobrze, numer jeden z pewnością byłby wzbogaceniem liturgii. Liturgia, jeśli chodzi o ludzi anglokatolickich, liturgia w kościele anglikańskim stała się zbyt protestancka. Brakowało jej wielkości tego, co wyobrażali sobie z wczesnego kościoła lub tego, co wiedzieli, że jest prawdą w niektórych kościołach rzymskokatolickich, do których uczęszczali.

Więc chcieli odnowienia liturgii. Chcieli, no cóż, słowo, którego używam, to wzbogacenie liturgii. No więc, tutaj, wiecie, to jest, co zrobimy z tym wzbogaceniem liturgii? Cóż, poczekam na trzeci, wtedy nawiążę połączenie.

Więc to jest numer jeden, wzbogacenie liturgii. Numer dwa, chce nowego nacisku w teologii, nowej dyskusji w teologii, szczególnie teologii Kościoła, teologii ciała Chrystusa. Chciał osadzić tę teologię we wczesnym Kościele i chciał zobaczyć dobro teologii Kościoła w Kościele katolickim.

Więc nowy nacisk na teologię, nowy rodzaj przemyślenia teologii. Teraz numer trzy to interesująca rzecz, o której chcę wspomnieć. Powiążę to z powrotem, szczególnie z numerem jeden.

Anglokatolicy bardzo troszczyli się o biednych i budowali swoje kościoły w, cóż, dzisiaj nazwalibyśmy je śródmieściami, w miastach przemysłowych. A jednak, kiedy budowali swoje kościoły lub kiedy odnawiali swoje kościoły w miastach przemysłowych, mieli bardzo silną liturgię. Teraz pytanie brzmi, czy to nie wydaje się dziwne, że mają kościoły z tak bogatą liturgią, posągami, obrazami i pięknymi szatami

dla księży i wszystkim, a mimo to chcą dbać o biednych? Czy to wydaje się tutaj trochę niesynchronizowane? A ich odpowiedź brzmiała: nie, to nie jest niesynchronizowane.

A dlaczego nie? Ponieważ kiedy biedni ludzie przychodzą do kościoła, powinni móc wejść w miejsce piękna. Powinni móc wejść w miejsce, w którym ich umysły mogą wznieść się ku Bogu, Chrystusowi i świętym, i powinni słuchać dobrych kazań, i powinni widzieć piękno samego kościoła, piękno architektury, piękno nabożeństwa. Więc dla nich, to pokazało troskę o biednych, dając im wspaniałe miejsce do oddawania czci, ponieważ ich życie było tak trudne, że żyli każdego dnia.

Ale mogą mieć kościół, który może ich podnieść ponad ich codzienne ubóstwo i, na jakiś czas, może ich zabrać do niebiańskich warstw, w pewnym sensie. Tak więc anglikatolicy, mimo że mieli ten bardzo silny nacisk liturgiczny, również troszczyli się o biednych w miastach przemysłowych i byli zaniepokojeni biednymi w miastach przemysłowych, i tak dalej. Więc to staje się dla nich znaczące.

Teraz chciałbym zachować reakcję Kościoła Anglikańskiego; chciałbym to zaktualizować na chwilę. I to jest artykuł, który zachowałem tutaj, więc długa historia w skrócie. Leciłem gdzieś samolotem, leciałem gdzieś, nie wiem, to było w 1981 roku, niech was Bóg błogosławi, to było trochę, 2001 rok, trochę przed wami, kiedy leciałem tym samolotem.

No więc, okej, trochę zanim się pojawiłeś, okej? No więc, jestem w samolocie i wziąłem do ręki magazyn Time, i o dziwo, był w dziale religii; to był Today's Oxford Movement, artykuł o Today's Oxford Movement. Powiedziałem, och, to będzie świetne. Po lewej jest zdjęcie kardynała Newmana; tak właśnie wyglądał.

Nie sądzę, żebyśmy dali jakieś zdjęcia kardynała Newmana, ale tak właśnie wyglądał kardynał Newman w swoim fajnym kapeluszu, tak przynajmniej myślałem. Więc po prawej jest facet, który pomógł ukształtować dzisiejszy ruch oksfordzki, ponieważ w latach 80. mieliśmy ludzi przechodzących z anglikanizmu na rzymski katolicyzm, więc w latach 80. był kolejny ruch oksfordzki. Więc czytam ten artykuł tutaj.

Następnie przechodzę do sekcji zatytułowanej Ceremonia. Prawdziwe znaczenie New Oxford Movement to uwaga, jaką przyciągnął do reakcji kampusu przeciwko naciskowi ewangelikalizmu na osobiste zbawienie i zaniedbaniu tradycji i autorytetu Kościoła. A oto cytaty.

Cytat brzmi, cytuję, ewangelikalizm to ja, który zostałem zbawiony, moja dusza w Bogu, a ja przeglądam Nowy Testament, koniec cytatu, mówi profesor języka angielskiego Thomas Howard, konwertyta na anglikatolicyzm, który uczy w Gordon College, szkole ewangelickiej pod Bostonem. A potem zacytowano go dalej. Roszczenia kościoła rzymskiego mówią, że Howard, cytuję, przedstawiają się jako

niemal nieuniknione, tak bardzo, że byłbym jedną z tych osób, dla których wielkim pytaniem jest, czy nie mam moralnego obowiązku zostać rzymskim katolikiem, koniec cytatu.

W rzeczywistości to prawdopodobnie tylko kwestia czasu, zanim większość mieszkańców Nowego Oksfordu zakończy poszukiwania bezpiecznego portu kościelnego i, podobnie jak ich dziewiętnastowieczny poprzednik, Newman, rzuci kotwicę w Rzymie. Oto cytat Thomasa Howarda z Gordon College. Teraz wszyscy wiecie, gdzie jest Gordon College, prawda? Więc znacie Gordon College.

No więc tak było. Znałem Toma Howarda. Tom Howard uczył na wydziale angielskim tutaj w Gordon.

On jest anglikatolikiem. Został, został wychowany, myślę, w prezbiterianizmie, ale został anglikatolikiem podczas swojego pobytu w Gordon, ale nadal mógł uczyć w Gordon, ponieważ musimy podpisać oświadczenie doktrynalne każdego roku, pełnoetatowy wydział, i mógł podpisać oświadczenie doktrynalne. Ale w Niedzielę Wielkanocną, o dziwo, w 1985 roku, Tom Howard został rzymskim katolikiem.

Podporządkował się Rzymowi i zamiast stawiać Gordona w trudnej sytuacji, jeśli chodzi o to, co zrobimy teraz, mamy profesora, który został rzymskim katolikiem i prawdopodobnie nie może podpisać oświadczenia doktrynalnego. Co zrobimy? A Tom Howard oszczędził Gordonowi niepokoju związanego z tym wszystkim i zrezygnował z Gordon College. I nadal nim jest. Jest dobrym rzymskim katolikiem.

Czasami Tom wykladał tutaj. Może był w kaplicy, wiem, kilka lat temu. Czasami wykladał.

Zobaczysz jego nazwisko i może jego zdjęcie na wykładzie, który wygłasza lub coś w tym stylu. Ale to jest dzisiejszy ruch oksfordzki. Więc kiedy mówisz o ruchu oksfordzkim, nie możesz mówić tylko o tym, co wydarzyło się w XIX wieku.

Trzeba mówić o tym, co wydarzyło się w XX wieku, a co w zasadzie dzieje się nadal, ponieważ nadal istnieją protestanci, głównie anglikanie, choć nie wyłącznie, ale nadal istnieją protestanci, którzy stają się teraz rzymskimi katolikami. I wielu bardzo interesujących protestantów zostało rzymskimi katolikami. Kilka lat temu szef prezesa Evangelical Theological Society, którego nazwy nie pamiętam, został rzymskim katolikiem.

Został rzymskim katolikiem, gdy był prezesem Evangelical Theological Society, które jest protestanckim stowarzyszeniem. Więc to stało się trochę trudne. Mieliśmy właśnie jednego z naszych najśłynniejszych absolwentów w Gordon College.

Był tu na homecoming, żeby przemawiać, Chris Smith. Uczy w Notre Dame, ale właśnie został katolikiem. Jest absolwentem Gordon.

Wykładał na wydziale socjologii w Gordon College. I mniej więcej, może około roku temu, został rzymskim katolikiem. Więc, istnieje ruch oksfordzki dzisiaj i nie ma co do tego wątpliwości.

Więc, ruch oksfordzki. Czy masz jakieś pytania na ten temat? Czy rozumiesz, co się dzieje tutaj w Anglii w XIX wieku? To był niezwykle czas dla ewangelikalizmu, a wielu z tych ewangelików podporządkowywało się Rzymowi. Jakież pytania? Okej, teraz. To wymaga krótkiego wyjaśnienia.

Ale jeśli spojrzysz na B, Armię Zbawienia, chcę dać wprowadzenie. Chcę porozmawiać o niektórych liderach ruchu, a potem chcę porozmawiać o pewnej teologii Armii Zbawienia. Okej, więc po prostu jako wprowadzenie do tego.

Ups, przepraszam. Pozwólcie, że wrócę tu na chwilę. Tylko tytułem wprowadzenia.

I to wszystko jest kwestią pełnego ujawnienia. Myślę, że to naprawdę ważne. Pełne ujawnienie jest ważne.

Armia Zbawienia jest kościołem chrześcijańskim, a także zarejestrowaną organizacją charytatywną. I wiem, że wielu Amerykanów nie zdaje sobie sprawy, że jest to kościół chrześcijański. Jest w protestanckiej tradycji wesleyańskiej.

I tak naprawdę jestem członkiem tego kościoła. To jest moja denominacyjna wierność Armii Zbawienia. Jestem osobą świecką w Armii Zbawienia.

Moi rodzice byli duchownymi w Armii Zbawienia, podobnie jak moi dziadkowie. Teraz w Ameryce, kiedy idziesz do kościoła prezbiteriańskiego w niedzielny poranek lub do kościoła metodystycznego w niedzielny poranek, moja żona i ja idziemy do kościoła Armii Zbawienia w niedzielny poranek. Teraz Amerykanie uważają to za trochę dziwne, ponieważ Amerykanie nie znają Armii Zbawienia jako kościoła.

Teraz, na szczęście, Armia Zbawienia jest w 126 krajach. I na szczęście, inne kraje uznają nas za kościół chrześcijański, który ma zasięg charytatywny i tak dalej. Więc zasadniczo, to głównie w Ameryce Amerykanie nie nawiązują tego połączenia.

Więc, więc walczymy z tym cały czas. Próbujemy, wiesz, cały czas wyjaśniać ludziom, że to kościół chrześcijański i zarejestrowana organizacja charytatywna. Nikt nigdy nie myli katolickich organizacji charytatywnych z tym, że nie są one gałęzią lub nie wywodzą się z działalności Kościoła rzymskokatolickiego.

Nikt nigdy nie powoduje takiego zamieszania. Wiecie, oni zdają sobie sprawę, że katolickie organizacje charytatywne są częścią posługi, w pewnym sensie, Kościoła rzymskokatolickiego. Ale w przypadku Armii Zbawienia, niestety, nie, oni tego nie rozumieją.

Więc myślę, że to jest ważne jako wstęp, abyście to zrozumieli. Ale ważne jest również, abym zagrał swoją ręką uczciwie wobec was i powiedział, że mówię o moim własnym wyznaniu i moim własnym życiu osobistym. Więc nie chcę przemycać wam Armii Zbawienia.

Oczywiście, że mnie to interesuje, ale nie chcę. Chcę tu pełnego ujawnienia. Więc myślę, że to ważne. Teraz, jako wstęp, powiem też na swoją obronę, może, jeśli chodzi o rozmowę o Armii Zbawienia, jest książka Owena Chadwicka zatytułowana *The Victorian Church*.

To dwa tomy. To ostateczna praca na temat chrześcijaństwa wiktoriańskiego. To, to najlepsze.

Ty, ty, ty nie znajdziesz niczego lepszego niż to. Jeśli interesuje cię XIX wiek i interesuje cię *Victorian Christian Church*, Owen Chadwick, wielki uczony, Owen Chadwick powiedział, że Armia Zbawienia była jednym z największych wyrazów ewangelikalizmu w XIX wieku w *Victorian Church*. Więc w swojej książce przyznaje Armii Zbawienia wspaniałe, uprzywilejowane miejsce.

Więc nie jest tak, że mam dobry autorytet. Mówimy o Armii Zbawienia, kiedy Owen Chadwick mnie wspiera. Teraz, na wstępie, powodem, dla którego wprowadzam Armię Zbawienia, jest to, że jest ona idealnym odpowiednikiem Ruchu Oksfordzkiego.

Ruch Oksfordzki był ruchem wysokiego kościoła, wkraczającym w katolicyzm i wszystko, co to oznaczało w kategoriach liturgii i kultu itd. Armia Zbawienia jest ruchem niskiego kościoła, który w XIX wieku w Anglii posługiwał głównie ubogim, posługiwał głównie ubogim. A w kategoriach życia kościelnego był zasadniczo metodystyczny.

Więc to jest w pewnym sensie dokładne przeciwieństwo Ruchu Oksfordzkiego. Więc to, co próbuję zrobić w tym wykładzie, to spróbować zobaczyć te dwie grupy, a potem jest wiele grup pomiędzy. Ale jeśli chodzi o ewangelikalizm w XIX wieku, próbuję spojrzeć na te dwie grupy i zrozumieć, co się dzieje.

To tylko tytułem wstępu. Chętnie odpowiem na wszelkie pytania na ten temat. Następnie porozmawiamy o liderach ruchu i trochę teologii. Ale czy masz jakieś pytania na ten temat? Chętnie opowiem o swoim życiu, jeśli chcesz, po tym, jak przejdziemy przez wszystko, i jak to jest uczęszczać do kościoła Armii Zbawienia.

Chętnie o tym porozmawiam. Przypomniało mi to również, patrząc na mój zarys, o jedną rzecz, o którą chciałem zapytać: Czy ktoś z was był kiedyś na nabożeństwie w kościele anglikatolickim? Czy ktoś z was był kiedyś na nabożeństwie w kościele anglikatolickim? W Bostonie jest kościół anglikatolicki. Właściwie był liderem tradycji anglikatolickiej w Ameryce i nazywa się Kościołem Adwentu.

Jeśli kiedykolwiek będziesz miał okazję, to jest tuż przy Charles Street. To jest tuż przy Beacon Hill. Jeśli kiedykolwiek będziesz miał okazję, czy byłeś tam? Wiesz, gdzie jesteśmy.

Powinieneś pójść do Kościoła Adwentu. Przyjmuję moich amerykańskich studentów chrześcijańskich; nie, nie, to seminarium, które prowadzę. Prowadzę seminarium od czasu do czasu na temat protestanckiego katolicyzmu prawosławnego i chodzimy do Kościoła Adwentu, ponieważ jest to fascynujące doświadczenie.

Jeśli nigdy nie byłeś w kościele anglikatolickim, a jest tam, jest tam mnóstwo, mnóstwo marszów, wiesz, szat i kadzidła, jakich nigdy wcześniej nie widziałeś w całym swoim życiu. Mam na myśli, że po prostu toniesz w kadzidle i mnóstwie. To bardzo katolickie i jest tam, jest, czasami są Zdrowaś Maryjo .

Myślisz, że jesteś w kościele katolickim. Nie jesteś. Jesteś w kościele anglikatolickim.

Jesteś w kościele anglikańskim. Myślisz, że jesteś w kościele katolickim, ale tak nie jest. Ale są Zdrowaś Maryjo i Święta Maryjo , a księża noszą te piękne szaty i wszystko.

To fascynujące. Jeśli nigdy nie byłeś w takiej tradycji kościelnej, powinieneś tam pójść. To, to jest niewiarygodne.

Tak więc, w każdym razie, tylko dla twojego dobra. Więc, okay, to miało oznaczać, że wcześniej, nie. Okay, wprowadzenie.

Okej, teraz przywódcy ruchu. Kto przewodził temu ruchowi zwanemu Armią Zbawienia? Pozwólcie, że wymienię tylko kilku. Zaczniemy oczywiście od najbardziej znanego nazwiska, prawdopodobnie z XIX wieku, Williama Bootha, a oto jego daty: 1829-1912.

Teraz William Booth został wychowany, nawrócony, wychowany jako anglikanin, ale nawrócił się na metodyzm i faktycznie został wyświęcony na metodystę. Ale w 1865 roku znalazł ruch na East End w Londynie 1865. Był tak zaniepokojony biednymi, wyrzutkami i nędzą życia na East End w Londynie, że założył ruch, aby służyć tym ludziom, a ruch ten nazywa się Christian Mission.

Więc William Booth jest założycielem 1865 Christian Mission. Dobrze, i krótko mówiąc, w 1878 roku Christian Mission ewoluowało dość naturalnie w Salvation Army 1878. William Booth jest prawdopodobnie najbardziej znanym nazwiskiem z XIX wieku.

Napisałem biografię Williama Bootha i napisałem biografię jego żony, Catherine; porozmawiamy o niej. Więc, oczywiście, naprawdę interesuję się Williamem Boothem i mam pewną wiedzę o Williamie Boothu, ale bardzo, bardzo interesująca jest ta ewolucja, która miała miejsce w jego życiu. Jednak to z troski o biednych i posługiwania biednym założył Chrześcijańską Misję, Armię Zbawienia.

Pozwólcie, że wspomnę o założeniu Armii Zbawienia. To było bardzo brytyjskie, ponieważ w XIX wieku, i nadal jest to prawdą, jeśli pojedziecie do Anglii dzisiaj, ilu z was było w Anglii? Przekonajmy się. Nie.

Jeden. Ruth, byłeś tam. Więc prawdopodobnie byłeś w Londynie.

Okej. Reszta z was kiedyś pójdzie, więc i trochę dalej, w inne miejsca . Okej.

Cóż, z tej brytyjskiej kultury, a zwłaszcza w XIX wieku, wiedziałbyś, że brytyjska kultura, ludzie noszący mundury, ludzie grający w zespołach, brytyjskie zespoły teraz, nie, nie licealne, amerykańskie zespoły licealne, ale brytyjskie zespoły, ludzie maszerujący na ulicach. W tej brytyjskiej kulturze wszystko pasuje. I tak, Zbawienie, Armia Zbawienia stała się niemal naturalnie częścią tej kultury i nadal nią jest.

To byłoby, wiesz, tak, nadal, nadal część tego świata. Więc, okej. Catherine Mumford było jej panieńskim nazwiskiem.

Catherine Mumford Booth, urodzona w tym samym roku, ale zmarła znacznie wcześniej, zmarła w 1890 roku. Została żoną Williama Bootha i razem mieli ośmioro dzieci. adoptowali, również adoptowali dziecko, ale Catherine Mumford Booth. Teraz wspomnimy o niej później, ponieważ była bardzo za kobietami w służbie.

To było dla niej bardzo ważne, a ona sama wstąpiła do służby, o czym porozmawiamy nieco później. Ze wszystkich ich dzieci, jedynym dzieckiem, o którym wspomnę, jest William Bramwell Booth. Był ich najstarszym synem i zastąpił Williama Bootha.

Kiedy William Booth zmarł, zastąpił Williama Bootha jako generał Armii Zbawienia. Jest tylko jeden generał. Jest tylko jeden międzynarodowy przywódca.

To samo jest prawdą dzisiaj. A William Bramwell Booth zastąpił swojego ojca jako drugi generał Armii Zbawienia. Zmarł w 1929 r.

Możesz nie znać tego nazwiska, William Bramwell. William Bramwell był bardzo znanym kaznodzieją świętości w Anglii, więc nazwali swojego najstarszego syna imieniem tego kaznodziei świętości, Williama Bramwella Bootha, ponieważ oni, zarówno William, jak i Catherine, byli w tej tradycji świętości, tej tradycji świętości metodystów, więc był ważny. I jeszcze jedno nazwisko.

Ten człowiek staje się ważny. Nazywa się George Scott Railton i możesz zobaczyć jego daty. Krótko mówiąc, jestem George Scott Railton. George Scott Railton szkolił się na kaznodzieję metodystycznego kościoła wesleyańskiego.

Czuł, że Bóg powołał go do tego, by zostać kaznodzieją metodystycznym wesleyańskim. Do tego się przygotowywał. Potem, w 1872 roku, usłyszał o czymś w Londynie zwanym misją chrześcijańską i pojechał do Londynu, by odszukać Williama i Catherine Booth oraz tę chrześcijańską misję, którą prowadzili.

Był tym bardzo zafascynowany, więc dołączył do misji chrześcijańskiej. Stał się jednym z najważniejszych liderów misji chrześcijańskiej, a następnie stał się jednym z najważniejszych liderów, gdy misja chrześcijańska stała się Armią Zbawienia. George Scott Railton był dość krytyczny.

Nie rozpoczął pracy Armii Zbawienia w Stanach Zjednoczonych. Rozpoczęła się ona wcześniej w Filadelfii, ale formalnie przeniósł pracę Armii Zbawienia do Stanów Zjednoczonych w 1880 roku. Więc George Scott Railton jest bardzo ważny.

Trochę zabawna historia, dziwna historia o George'u. Był dziwnym facetem, ale to nie ma nic wspólnego z niczym, więc mam nadzieję, że nie próbujesz łączyć tego, co jest ważne, z tym, co nie. To nie jest ważne, ale to po prostu zabawna historia.

Kiedy przyjechał do Londynu, sprawdził Boothów i dowiedział się o tej chrześcijańskiej misji; był tak oczarowany. Powiedział, och, dołączę do was. A William i Catherine, których dom i tak był już zajęty, powiedzieli, okej, wiesz, dlaczego nie zamieszkaś z nami na dwa lub trzy tygodnie? To da ci czas na znalezienie mieszkania i zadomowienie się.

Tak więc zrobił to. Zamieszkał z nimi, aby znaleźć sobie miejsce do życia w Londynie. I wprowadził się 11 lat później.

Więc nie zdawali sobie sprawy, że kiedy poprosili George'a, żeby przyjechał, on przyjechał i został z nimi przez 11 lat. A potem w końcu znalazł miejsce, i wiesz, ożenił się i znalazł miejsce. I to jest George.

Ale bardzo interesujący człowiek, George Scott Railton. Ale to są niektórzy z przywódców wczesnej Armii Zbawienia. 1872.

Misja chrześcijańska została utworzona w 1865 roku. I tak naprawdę, krótko mówiąc, William Booth napisał broszurę. A broszura ta nosiła tytuł *How to Reach the Masses with the Gospel* (Jak dotrzeć do mas z ewangelią).

A George Scott Railton, nie wiem, gdzie znalazł tę broszurę. Nie mieszkał w Londynie, ale wziął do ręki tę broszurę, *How to Reach the Masses with the Gospel*. Powiedział, och, muszę dowiedzieć się czegoś o tym facecie, Williamie Booth.

Więc to przyciągnęło go do Londynu. A potem poznał Boothów i pokochał misję chrześcijańską, i został pastorem. A potem mieszkał z nimi 11 lat i pomógł założyć Armię Zbawienia i wszystko.

Ale w każdym razie, dołączył do nich w 1872 roku. Okej, to trochę przywództwa. Teraz nie wiem, czy rozpoznałbyś te zdjęcia Williama po lewej i Catherine po prawej, ale to bardzo popularne zdjęcia Williama i Catherine.

Więc, możesz, mogą ci się wydawać trochę znajome. Więc, w mojej biografii Catherine Booth, użyłem zdjęcia po prawej. Użyłem innego do mojej biografii Williama Booth.

A mundury, które nosili, stały się bardzo typowe dla mężczyzn. Następnie kobiety w czepkach i tym wszystkim stały się dość typowym strojem mundurowym z XIX wieku. To trochę o Williamie i Catherine Booth.

Przyjrzyjmy się numerowi trzy, który jest tylko częścią teologii Armii Zbawienia. I to jest teologia, która ich w pewien sposób naznaczyła. I będę potrzebował tej trzeciej do tego.

Wrzucę to, a potem, no cóż, oto jesteśmy. Okej, trochę teologii. Wybrałem cztery rzeczy, które były teologicznie znaczące i w pewnym sensie nadal są.

Więc, okej, po pierwsze, doktryna świętości w tradycji wesleyańskiej. Już mówiliśmy o Wesleyu. Już mówiliśmy o jego doktrynie uświęcenia lub doskonałej miłości, kochaniu Boga całym sercem, umysłem i duszą, kochaniu bliźnich i siebie.

Cóż, ci ludzie byli wesleyanami. William i Catherine byli wesleyanami. Wychowywali się w tradycji wesleyańskiej, w tradycji świętości.

A świętość stała się ich centralną doktryną. Świętość stała się w pewnym sensie sercem doktryn misji chrześcijańskiej, a następnie Armii Zbawienia. Więc jeśli miałbyś pójść, jeśli przyszedłbyś, wiesz, jeśli poszedłbyś dzisiaj do kościoła Armii Zbawienia i wszedłbyś, co byś zobaczył jako pierwsze, pierwszą rzeczą, która przykułaby twoją uwagę, prawdopodobnie, cóż, byłby kaznodzieja z ambony, oczywiście, ale byłby też stół i stół, trochę niższy od tego, ale stół mówiłby świętość dla Pana.

Więc byłby stół świętości, który od razu przykułby twoją uwagę, kazalnica, stół świętości, ponieważ doktryna świętości jest centralną doktryną Armii Zbawienia. Więc stało się to dla nich dość ważne i co moglibyśmy o tym powiedzieć. Numer dwa, numer B, doktryna kobiet w posłudze.

Cóż, krótko mówiąc, jeśli chodzi o doktrynę kobiet w posłudze, Catherine Booth była przekonana, że Bóg powołuje do posługi zarówno kobiety, jak i mężczyzn. Przekonało ją o tym wiele tekstów, ale jednym z nich był wspaniały tekst z Księgi Joela, który został użyty w Pięćdziesiątnicy: twoi synowie i twoje córki będą prorokować itd. Była jednak przekonana, że kobiety powinny wkroczyć do posługi.

Teraz była o tym przekonana, zanim sama rozpoczęła publiczną posługę. Rozpoczęła publiczną posługę w wieku 1860 roku. Kiedy ona i jej mąż, jej mąż był pastorem metodystycznym, ona rozpoczęła posługę.

Zaczęła głosić kazania w 1860 r., ale nigdy nie została wyświęcona przez żadną denominację. Więc nigdy nie otrzymała święceń. Była kaznodzieją publicznym, ale nigdy nie otrzymała święceń.

A potem, co ciekawe, kiedy Armia Zbawienia stała się, kiedy misja chrześcijańska stała się Armią Zbawienia, ona nigdy nie została oficerem Armii Zbawienia, lub używamy terminu oficer, co oznacza pastora. Nigdy nie została oficerem Armii Zbawienia. Więc w pewnym sensie wszystko, co robiła, było jako osoba świecka.

Więc kobiety w służbie stały się bardzo ważne. Jeśli przesuniemy się do dnia dzisiejszego, Armia Zbawienia jest największą denominacją w historii kościoła, która wyświęcała kobiety w służbie na głowę mieszkańca. Teraz jest to mała denominacja.

To wyznanie liczące tylko około 3 milionów. Więc nie jest to duże wyznanie, nie jak Kościół Rzymskokatolicki, który ma miliard ludzi.

Mały nominat. Ale na głowę, na wielkość nominatu, jest więcej kobiet w nominale niż kiedykolwiek w jakiegokolwiek nominale w historii chrześcijaństwa. I tylko po to, aby dać ci przykład, jak to jest ważne, i mogę użyć dwóch, które znam, ale tylko po to, aby dać ci przykład, jak to jest ważne, w Armii Zbawienia, jeśli a, jeśli a oboje, zarówno mąż, jak i żona muszą zostać wyświęceni do służby chrześcijańskiej.

Więc jeśli mąż chce być wyświęcony, żona również musi być wyświęcona do służby. Jeśli kobieta chce być wyświęcona, jej mąż musi być wyświęcony do służby. A w naszym kościele, do którego chodzimy, lata temu, była tam para, studiował w Princeton, aby zostać pastorem prezbiteriańskim, co było bardzo interesujące.

Ale został wysłany na szkolenie terenowe do Mahwah w stanie New Jersey, do Armii Zbawienia, której nigdy wcześniej nie znał. Była tam samotna kobieta, która była wyświęconym duchownym Armii Zbawienia. I ją poznał, i zakochali się.

Więc postanowił, że chce dołączyć do Armii Zbawienia, ale nie mógł jej poślubić, dopóki nie przeszedł procesu święceń i ostatecznie nie został wyświęcony, ponieważ oboje musieli zostać wyświęceni do służby. Więc został. Skończyliśmy w Princeton, a potem poszedł i został wyświęcony do Armii Zbawienia, a potem się pobrali. Służyli w naszym kościele przez 10 lat jako duchowni.

A ich dwie córki są absolwentkami Gordon College. Lauren, Lauren Ashberschlager, Lauren i Sharon Ashberschlager. Nie wiem, czy miałeś je po coś, Ted, czy nie, ale dwie z ich córek przyjechały tutaj do Gordon.

Więc kiedy dziś idziesz do kościoła Armii Zbawienia, równie prawdopodobne jest, że zobaczysz męża i żonę wykonujących nabożeństwo, jak w moim kościele. I może to być mąż wygłaszający kazanie, a może to być żona wygłaszająca kazanie. Oboje są wyświęceni do służby chrześcijańskiej z powodu tej wiary w kobiety w służbie i tego, co nazywamy wspólną służbą; to znaczy, że mąż i żona dzielą służbę kościoła.

Więc, więc sprawa święceń jest naprawdę ważna. Numer trzy, lub C, to doktryna życia sakramentalnego, doktryna życia sakramentalnego. Krótko mówiąc, tutaj i tutaj, tutaj jest dokładnie, nie może być dokładniejszego przeciwieństwa ruchu oksfordzkiego lub ruchu anglikatolickiego, dokładnie odwrotnie teraz.

Armia Zbawienia, podobnie jak Kwakerzy, nie praktykuje Wieczery Pańskiej ani chrztu. Więc oni, my, my nie praktykujemy. Nie jesteśmy niesakramentalni, ponieważ wierzymy, że Chrystus jest jedynym prawdziwym sakramentem, jedynym prawdziwym widzialnym znakiem niewidzialnej łaski Bożej.

Więc nigdy nie mówimy, że jesteśmy niesakramentalni. Nigdy byśmy tego nie powiedzieli. Niepraktykujemy, ale nie jesteśmy niesakramentalni, nie jesteśmy niesakramentalni.

Ale wierzymy, że całe życie jest sakramentalne. Wierzymy, że całe życie jest widzialnym znakiem niewidzialnej łaski Boga. Tak więc w życiu sakramentalnym każdy zwykły posiłek może być posiłkiem sakramentalnym.

Może to być posiłek, w którym wspominasz obecność Chrystusa w swoim życiu i tak dalej. Więc, więc, doktryna życia sakramentalnego jest bardzo ważna. Więc zamiast podkreślać chrzest wodny, uh, Armia Zbawienia podkreśla chrzest Duchem Świętym.

Zamiast podkreślać Eucharystię, komunię lub Wieczerzę Pańską, Armia Zbawienia podkreśla, że każdy zwykły posiłek może być sakramentalny. Rzeczywiście, każdy

czyn, który wykonujesz w życiu, może być sakramentalny, jeśli jest to z łaski Bożej. Tak więc życie sakramentalne jest bardzo ważne.

No więc, okej. A numer D to służba ubogim. I może to jest to, z czego najbardziej, hm, najbardziej kojarzysz Armię Zbawienia.

Krótko mówiąc, William Booth napisał swoją słynną książkę *In Darkest England and the Way Out* w 1890 roku. A w tamtym czasie Armia Zbawienia była przekonana, że największą przysługą, jaką możesz oddać Bogu, jest służenie biednym. I, hm, ponad Panem, twoim Bogiem, całym sercem, umysłem, duszą, miłością, twoim bliźnim jak sobą samym, kim jest twój bliźni, twoim bliźnim jest najbiedniejszy spośród was.

I tak napisał *Darkest England and the Way Out* w 1890 roku, żeby zebrać pieniądze, naprawdę. Nie, i nie było to napisane dla Salvationistów. Zostało to napisane, żeby zebrać pieniądze od brytyjskiej opinii publicznej, żeby zebrać pieniądze na wsparcie społecznej posługi Armii Zbawienia.

Więc to, co widzisz w posłudze społecznej Armii Zbawienia, może w kwestii troski o bezdomnych, karmienia ludzi w okresie Bożego Narodzenia, um, um, posiadania domów dla, posiadania domów dla adoptowanych dzieci, które muszą zostać adoptowane, lub kiedyś były nazywane domami dla samotnych matek. Um, um, więc posługiwanie w ten sposób, lub posługiwanie ofiarom AIDS, domy dla ofiar AIDS, i tak dalej. Więc to, co widzisz w posłudze Armii Zbawienia, wyszło z, um, um, *In Darkest England and the Way Out* w kwestii zorganizowanej, zorganizowanej posługi społecznej.

Więc jeśli pojedziesz drogą nr 1, zobaczysz sklep charytatywny Armii Zbawienia, prawdopodobnie, w rzeczywistości, jest on w pobliżu restauracji Hilltop, która została zamknięta, hm, dopiero w niedzielę wieczorem. Ale czy możesz sobie wyobrazić sklep charytatywny Armii Zbawienia? To całkiem duży sklep charytatywny jadąc drogą nr 1. Jest w Saugus, tak naprawdę. Więc to, co widzi publiczność, to sklep charytatywny.

Ludzie nie zdają sobie sprawy, że sklep charytatywny jest tam, aby wspierać posługę prawdopodobnie około kilkuset mężczyzn, którzy mieszkają za, uh, i którzy są w alkoholu lub narkotykach. I, uh, i sklep charytatywny wspiera posługę dla tych mężczyzn. I jest, jest tam wspaniała kaplica.

Są tam akademiki. Są, są, oczywiście, stołówki i tak dalej. Ale to posługa dla mężczyzn, którzy są uwikłani w nadużywanie narkotyków lub alkoholu.

Następnie ci mężczyźni, jako część leczenia, będą pracować w sklepach i tak dalej. Ale, um, więc jesteś, prawdopodobnie znasz to, prawdopodobnie to ministerstwo. I to jest jedno z wielu ministerstw, które ma Armia.

Um, ale usługa dla biednych, um, to jest, to jest interesujące. Och, ja, ja nie mogę. Okej.

Wspomnę tylko o tym, ale służba biednym, którzy czasami biedni wśród nas są naprawdę bardzo bogatymi ludźmi. Więc, krótko mówiąc, miałem przyjaciela, pastora oficera Armii Zbawienia; on i jego żona pracowali w Oakland w Kalifornii, a lata temu były ogromne pożary na wzgórzach w Oakland, ale były to pożary, hm, ogromnych rezydencji, które tam były. Mam na myśli, że to nie były tylko, to nie były pożary w mieście ani nic, ogromne rezydencje, bardzo bogaci ludzie tam mieszkający.

Cóż, jedną z rzeczy, którą robi Armia Zbawienia jest to, że idziemy, idziemy i służymy ludziom, którzy są w sytuacjach katastroficznych, zapewniając im jedzenie i ubrania, mieszkania, schronienia i wszystko. I tak, mój przyjaciel i jego żona, hm, pojechali tam, hm, z innymi pracownikami Armii Zbawienia, hm, do, do miejsc, w których płonęły ogniska, i tak dalej ze strażakami. Pojechali tam i rozłożyli swoje stołówki i jedzenie i tak dalej.

Cóż, ci ludzie, którzy stracili wszystko, w pewnym sensie byli biedni, wiesz, hm, w pewnym sensie, dla moich przyjaciół, byli najbiedniejszymi spośród nas, ponieważ mimo że byli bardzo, bardzo bogatymi ludźmi, wyszli ze swoich domów i nie mieli, dosłownie nic, i trafili w ramiona Armii Zbawienia. Armia Zbawienia była tam, aby pomóc im w czasach wielkiego cierpienia. Tak więc, służba biednym nie zawsze oznacza służbę ludziom, którzy nie mają pieniędzy lub nie, hm, ale jest to służba ludziom, którzy znajdują się w sytuacjach, w których istnieje wielka bieda, hm, w ich własnym życiu.

I mogli to być biedni, hm, ludzie z centrów miast, albo biedni, którzy stracili wszystko i potrzebują pomocy kogoś. I tak, hm, więc było bardzo miło, ponieważ w mieście Oakland, hm, po tym wszystkim, wszyscy ci ludzie zorganizowali wielką, hm, kolację z okazji uznania dla Armii Zbawienia i podziękowali Armii Zbawienia za pomoc w potrzebie. Więc było naprawdę miło.

Więc, um, okej. Armia Zbawienia jest przeciwieństwem Ruchu Oksfordzkiego. Jeśli szukasz ruchu kościoła wysokiego i ruchu kościoła niskiego, um, znajdziesz w Ruchu Oksfordzkim i Armii Zbawienia.

I znajdziesz wszystko pomiędzy, ale to nie jest kurs z XIX wieku. Więc mamy to. Będziemy kontynuować tutaj.

Okej. Czy są jakieś pytania dotyczące Armii Zbawienia, na które mogę odpowiedzieć lub dotyczące Ruchu Oksfordzkiego? Czy masz jakieś pytania dotyczące tych dwóch ruchów w XIX wieku, w których Twoim zdaniem mógłbym Ci pomóc? Mogę Ci powiedzieć o wiele więcej, niż chcesz wiedzieć, um, z moją biografią Williama, moją

biografią Catherine i tak dalej. Więc mogę Ci powiedzieć o wiele więcej, niż chcesz wiedzieć, ale cokolwiek Cię zainteresuje.

Okej. Zatrzymam się tutaj, ponieważ mam kilka ogłoszeń do przekazania, a nie będziemy zaczynać kolejnego wykładu. Tak przy okazji, przejdziemy do wykładu dziewiątego, który dotyczy teologii Kościoła rzymskokatolickiego w XIX wieku.

Więc to będzie, hm, to będzie główna rzecz na następnym wykładzie.

To jest dr Roger Green na swoim kursie historii Kościoła, Reformacja do czasów obecnych. To jest sesja 17 na temat Armii Zbawienia.